

Тема 8: Правила и закон Каков вид правила му требаат на општеството?

Некои видови на закони се значајни за праведно и ефикасно раководење на секое општество. Законите се применуваат во сите ситуации, кон секој во заедницата на државата – иако постојат некои групи, како деца, кои не се под влијание на некои закони додека не достигнат одредена возраст.

Еден од начините на кој законот може да биде поделен, како што е познато, е на граѓански или кривичен закон. Цивилниот закон обезбедува начин на решавање на спорите помеѓу индивидуалци и групи на луѓе. Кривичниот закон покрива однесување кое државата одлучила дека мора да биде обесхрабрено или спречено.

Како и да е, законите никогаш не можат да бидат совршени. Тие се човечки креации и понекогаш се потребни промени. Тие можат да станат застарени, неефективни или едноставно да бидат неправедни кон одредени групи во општеството. Законот никогаш не може да биде одделен од политиката. Тоа е така бидејќи законите се прават и променуваат во политичкиот систем. Во еден демократски, политички систем важно е сите граѓани да бидат способни да имаат еднаков глас во врска со ова. Исто така, важно е законот да се применува подеднакво кон сите граѓани, и дека никој не е над законот. Овој концепт понекогаш е познат како владеење на правото.

Конечно, законот треба да се придржува кон човековите права. Ова е важно со цел да бидеме сигурни дека законите се праведни и дека тие не се злоупотребени како средство за угнетување или диктаторство. Повеќето демократски системи, според тоа, се потпираат на пишувани уставни закони, кои обезбедуваат рамка за човековите права, која стои над законите во земјата. Некои земји, исто така, имаат воспоставено уставни судови за одлучување дали законите се во согласност со уставот или не.

Учење за образование за демократско граѓанство и човекови права

Преку овие серии на лекции учениците ќе:

- Развијат поголемо разбирање за концептот на закон и неговата важност во демократско општество;
- Препознаат дека главната цел на законот е да им помогне на луѓето и да го заштити општеството;
- Развијат поголема почит кон идејата за владеење на правото;
- Дознаат повеќе за правниот систем во својата земја.

Тема 8: Правила и закон

Каков вид правила му требаат на општеството?

Наслов на часот	Цели	Задачи за учениците	Материјали	Метод
Час 1: Добар закон – лош закон	Да се биде свесен и да се разберат факторите што одредуваат што е она што го прави законот добар.	Да се дискутираат училишните правила и да се идентификува што е она што го прави училишното правило добро. Да се дискутираат законите и да се идентификува што е она што го прави законот добар. Критички да испитаат област од законот во нивната земја, пр. закони за алкохолот. Да се предложи и оправда нивното ново училишно правило или закон.	Две картички за секој ученик – една означена со буква „А“ (во зелено), другата со буква „Б“ (во црвено). Прилог – Закони за алкохол во нашата земја. Маркери и голем лист хартија за секоја група од 4-6 ученици. Флип чарт или големо парче хартија за изложување во одделението.	Мала групна работа и одделенска дискусија.
Час 2: На која возраст?	Да се испита како законите се применуваат кон младите луѓе.	Да се одреди законската возраст на која младите луѓе стануваат овластени да учествуваат во различните активности за возрасни. Да се испита колку е соодветен моментниот закон за младите луѓе.	Три големи знаци означени со „А“, „Б“, „В“ се ставаат на три различни сидови во училницата. Копии од материјалот за учениците 8.1 – еден за секои два ученика. Маркери и голем лист хартија за секоја група од 4-6 ученици.	Работа во парови, мала групна работа и одделенска дискусија.
Час 3: Вие го правите законот	Да се испита прашањето дали младите, кои го прекршиле законот, треба воопшто да бидат казнети, и ако треба, како?	Да се размисли за различните фактори, кои идат предвид кога се одлучува што е праведна казна за едно злосторство.	Копија од приказната и дополнителна информации за наставникот.	Мала групна работа и одделенска дискусија.
Час 4: Правила на доказ	Да се разберат правилата на доказ во законскиот суд.	Да се размисли за видовите на доказ кои треба да се вреднуваат на суд и видовите на доказ кои би биле грешни да се користат.	Картички за дискусија (материјал за учениците 8.2) за секоја група од 4-6 ученици.	Мала групна работа и одделенска дискусија.

8.1. Дополнителни информации за наставниците Интеграција, не криминализација

Томас Хамарберг (Thomas Hammarberg), Комесар за човекови права, Совет на Европа

Во повеќето европски земји, тинејџерите не се мнозинство во целокупните криминални статистики. Исто така, малолетничките криминални показатели остануваат повеќе или помалку стабилни, од година во година, низ целиот континент.

Тоа не значи дека проблемот не е значаен. Загрижувачки тренд, укажан од неколку земји, е дека некои злосторства, извршени од млади прекршители, станале многу понасилни или посериозни. Ова е предупредувачки сигнал самиот за себе. (...).

Во моментот, постојат два различни тренда во Европа. Еден е да се намали возраста за кривична одговорност и да се затвораат повеќе деца на помлади години. Другиот тренд е – во духот на Конвенцијата за правата на детето на ООН – да се избегне криминализацијата и да се бара некој вид на семејно или други видови на социјални алтернативи за затворање.

Тука ќе расправам за вториот приод. Во тоа сум поддржан не само од Конвенцијата при ООН, туку и од Европската мрежа на детски правобранители. Во изјава во 2003 година, не помалку од 21 народни правобранители нагласија дека децата во конфликт со законот се првенствено деца кои сеуште имаат човекови права.

Тие предложиле дека возраста за кривична одговорност не треба да биде намалена, туку зголемена – со цел прогресивно да се достигнат 18 години – и тие иновативни системи за одговарање на малолетничките престапници под таа возраст, треба да бидат судени, фокусирајќи се на нивното образование, реинтеграција и рехабилитација.

Конвенцијата за правата на детето – ратификувана од сите европски земји – им укажува на владите да воспостават минимална возраст под која се претпоставува дека децата немаат капацитет да го прекршат казниот закон. Договорот не опишува на која возраст точно треба да се повлече линија. Како и да е, Комитетот, кој ја набљудува имплементацијата на Конвенцијата, изразува загрижување за ниската возраст во неколку земји. Во повеќето европски земји, децата се сметаат за кривично одговорни помеѓу 12 и 15 или 16, но исто така, постојат примери каде возрасната граница е 7, 8 и 10 години.

Иако пораката на Конвенцијата за правата на детето е дека криминализацијата на децата треба да се избегне, тоа не значи дека младите прекршители треба да се третираат како тие да немаат одговорност. Спротивно, важно е дека младите луѓе треба да се сметаат за одговорни за нивните акции и, на пример, да земаат учество во поправањето на штетата која ја предизвикале.

Прашањето е каков вид на механизам треба да го замени обичниот кривичен правен систем во такви случаи. Процедурите треба да ја препознаваат штетата кон жртвите и треба да направат младите прекршители да разберат дека делото е неприфатливо. Таков одделен малолетнички механизам треба да има за цел признавање на вината и рехабилитациони санкции.

Во процесот за санкции се наоѓа разликата во однос на обичната кривична процедура. Во малолетничката правда треба да нема одмазда. Целта е да се воспостави одговорност, и истовремено, да се промовира реинтеграцијата.

Младите прекршители треба да ја научат лекцијата и никогаш да не го повторат лошото дело.

Тоа во реалност не е лесно. Се бараат иновативни и ефективни општествени санкции. Во принцип, родителите на прекршителот, или друг законски старател, треба да бидат вклучени, освен ако тоа не се смета за контрапродуктивно за рехабилитацијата на детето. Во кој и да е процес, треба да постои можност детето да им се спротистави на обвиненијата и дури да упати жалба.

Интересна процедура на „спогодување“ е воведена во Словенија. Таму, случај на обвинет малолетник може да се упати на медијатор, ако на тоа е согласен обвинителот, жртвата и обвинетиот. Медијаторот потоа бара да постигне спогодба која би била задоволителна и за жртвата и за обвинетиот и според тоа судењето може да биде избегнато.

Треба да се истакне уште еден аспект: важноста на брз одговор кон прекршителот. Одложените процедури – кои се проблем во неколку европски земји денес – се посебно несреќна околност кога станува збор за млади прекршители, чии лоши постапки треба да се согледаат како повик за моментна помош. (...)

Томас Хамарберг (Thomas Hammarberg), Комесар за човекови права, Совет на Европа, извадок од „Димензија на човековите права во малолетничката правда“, презентација дадена пред Конференцијата на главни обвинители од Европа, Москва 5-6 јули 2006. Извор: <http://www.coe.int/t/commissioner/>

8.2. Дополнителни информации за наставници

Конвенција за правата на детето

Усвоена од Генералното собрание на обединетите нации на 20 ноември 1989

Член 37

Државите ќе осигураат дека:

(а) Ниту едно дете нема да биде субјект на тортура или подложен на друг суров, нехуман или деградирачки третман или казна. Ниту парична казна, ниту доживотна казна затвор без право на помилување ќе им се наметне за престапи извршени од лица под 18 годишна возраст;

(б) Ниту едно дете нема да биде лишено од слобода, незаконски или произволно. Апсење, притворање или затворање на дете ќе биде во согласност со законот и ќе биде користено само како мерка од последен ред и за најкраток период на време;

(в) Секое дете, лишено од слобода, ќе биде третирано со хуманост и почит со својствен дигнитет на човечка личност, и на начин кој ги зема предвид потребите на личноста, соодветни за неговата возраст. Посебно, секое дете лишено од слобода, ќе биде одделено од возрасни, освен ако не се смета дека во најдобар интерес на детето е да не се прави тоа и ќе има можности за одржување на контакт со своето семејство преку комуницирање и посети, освен во исклучителни околности;

(г) Секое дете лишено од слобода ќе го има правото на брз пристап до правна и друга соодветна поддршка, како и право да се оспори законитоста на лишување од слобода пред суд или друга компетентна, независна и непристрасна институција, и на брза одлука за секоја таква акција”

Член 40

(...) 3. Државите ќе се стремат да го промовираат спроведувањето на законите, процедурите и институциите, посебно наменети за децата кои се осомничени, обвинети или препознати дека го прекршиле казнениот закон и тоа:

(а) Определување на минимална возраст под која ќе се претпоставува дека децата немаат капацитет да го прекршат казнениот закон;

(б) Секогаш кога е соодветно и посакувано, мерките за справување со такви деца без прибегнување кон законско судење, обезбедува дека човековите права и правна заштита се во потполност почитувани.

4. Различни погодности, како што се нега, водење и надзорни наредби; советување; условна казна; старателска грижа; образование и стручни програми за обука и други алтернативи на институционална грижа ќе бидат достапни за да осигураат дека децата се згрижени на начин соодветен за нивната благосостојба и пропорционално со нивните околности и прекршокот.”

Извор: Rolf Gollob/Peter Krapf: *Exploring children's rights. Lesson sequences for primary schools.*

EDC/HRE, Vol. V, Strasbourg 2007, стр. 77ff.

За понатамошно читање: Cyndi Banks, *Criminal justice ethics*, Thousand Oaks, 2004. PDF верзија на поглавие 5 The Purpose of Criminal Punishment, е достапно на <http://www.sagepub.com>.